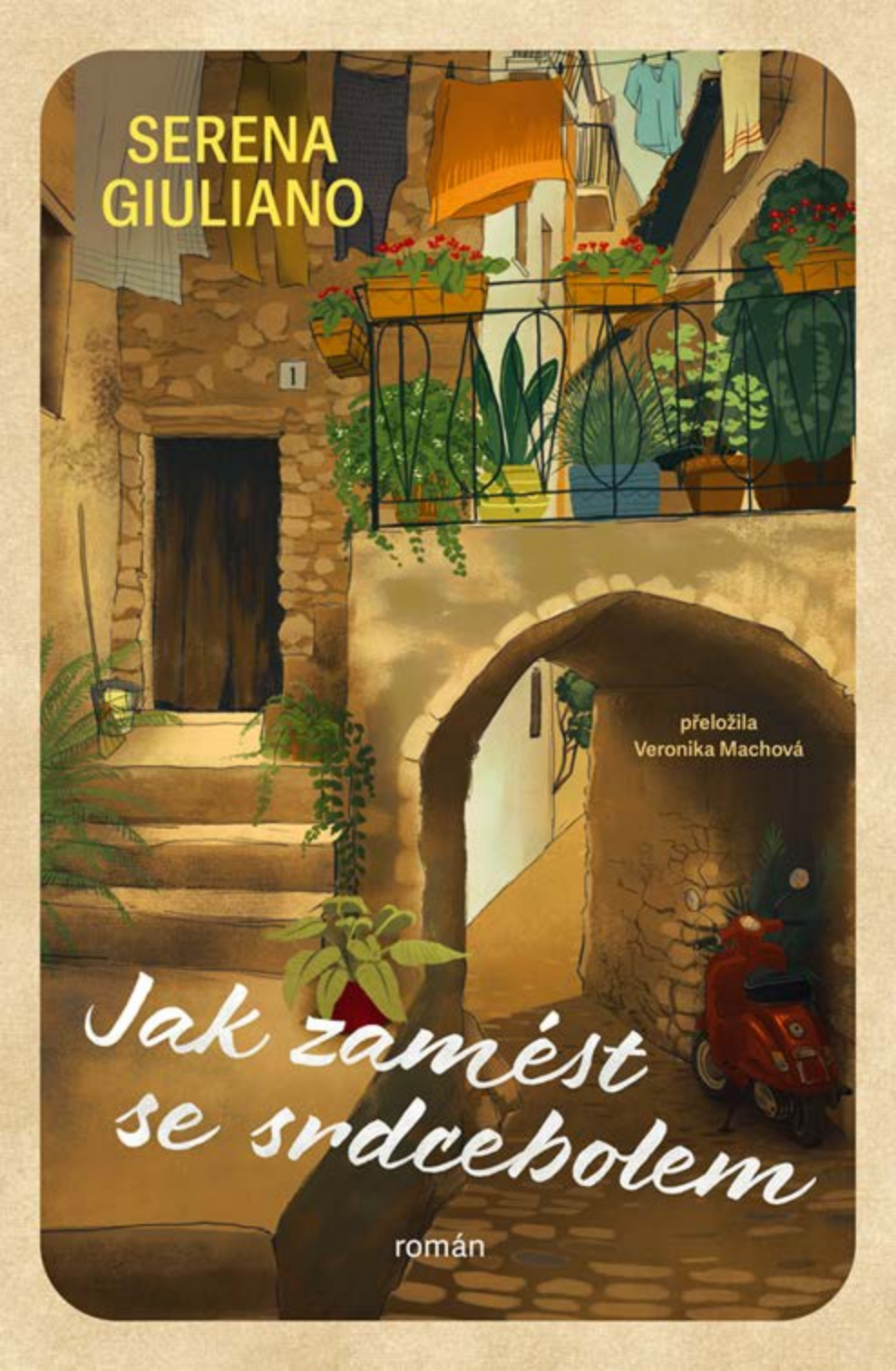

SERENA
GIULIANO

přeložila
Veronika Machová

*Jak zaměst
se srdcebolem*

román

*Jak zaměst
se srdcebolem*

© Editions Robert Laffont, Paris, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Machová, 2025

Cover © Adéla Korbelářová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5803-6 (pdf)

SERENA
GIULIANO

*Jak zamést
se srdcebolem*

přeložila Veronika Machová

Věnováno mé neteři.

*Nemohu tě opustit, aniž bych ti řekla,
že mé srdce pro to již krvácí.*

GEORGE SAND

*Když se dva lidé rozejdou, jeden z nich vždy trpí.
Pokud necítí bolest ani jeden, pak se nikdy nemilovali.
Pokud ji cítí oba, pak se stále milují.*

MARILYN MONROE

Mám zlomené srdce.

Bolí to, je to jako zdoluhavé mučení. Občas se mi podaří na to alespoň na pár hodin zapomenout. Žít život, jako by v něm nikdy nebyl.

Jenže pak se ta bolest zase vrátí. Svírá mi žaludek, podlamuje nohy a ochromuje mysl.

Chtěla bych prostě jen spát, aby to přešlo, aby to přestalo.

Nejraději bych se stočila do klubíčka, vykřičela svou bolest do polštáře, plakala bez ustání, jako nějaká pubertáčka.

Už mi ale není šestnáct, zanedlouho mi bude čtyřicet.

Mám dvě děti, namáhavou práci a rozhodně nemám čas na hlouposti.

A tak s sebou svou bolest vláčím jako kouli na noze; nasadím si sluchátka a na střídačku poslouchám Francise Cabrela a Céline Dion.

Někdy se dokonce odhodlám si pustit i „Que tu reviennes“ od Patricka Fioriho, o naději, že se ten, jehož milujeme, vrátí.

Dopravdy se snažím, abych si navenek zachovala důstojnost; uvnitř ale chci svou bolest prožívat naplno.

PONDĚLÍ

Dottore Di Martino
Corso Giuseppe Garibaldi, Salerno

Je 8:30, přicházím přesně včas. Jako vždy.

Nerada chodím pozdě a nesnáším lidi, kteří to dělají, přijde mi to neuctivé. Už odmalička učím dvojčata, aby měla časovou rezervu, když se mají s někým sejít nebo i když jdou jen do školy. Člověk totiž nikdy neví, co se po cestě může přihodit, a lepší je sám deset minut počkat, než aby na nás musel čekat ten druhý.

Doktor musel odejít teprve před chvilkou, protože v popelníku ještě dohořívá nedopalek cigarety. V místnosti je to cítit zatuchlinou a vykouřeným tabákem. Otevřu okno, abych sem vpustila stále ještě vlahý ranní vzduch a trochu světla. Ten chlap žije ve tmě, není divu, že mu všechny kytky vždycky uschnou!

Ráda začínám týden tímto bytem. Starám se o nitro domova tohoto muže, který sám pečuje o nitro druhých. Pan Di Martino je kardiolog.

Ostatně když léčí srdce, pak bych ho nejspíš měla požádat, aby se podíval i na to moje...

Dám prát oblečení, které v týdnů nosil, a později ještě ložní prádlo.

Strávím tu čtyři hodiny, během nichž musím dát těch devadesát metrů čtverečních do pořádku.

Vždy začínám kuchyní, kterou moc nepoužívá. Pak pokračuji koupelnou, pracovním a ložnicí a končím v obývacím pokoji.

U doktora Di Martina pracuji už dva roky. Krátce předtím mu zemřela žena a on nebyl schopen zvládat péči o domácnost společně se svou ordinací a zármutkem. Osobně jsme se viděli jen párkrát. Záhy jsem získala náhradní klíče od bytu i jeho plnou důvěru.

Usilovně se snažím nechat telefon v kabelce; když ho mám u sebe, pak co dvě minuty kontroluji, jestli mi Marco nenapsal, a pokaždé, když zjistím, že mi nic nepřišlo, je mi, jako bych dostala pěstí do břicha.

Onehdy jsem si dokonce nařídila budík na hodinu. Neměla jsem se podívat dřív, než zazvoní.

Byla jsem jak na trní a zklamání bylo o to větší, že jediné, co mi přišlo, byla připomínka z facebooku, že má sestřenice slaví narozeniny.

Během posledních dvou týdnů už jsem vyzkoušela všechno možné, abych na toho chlapa zapomněla. Jenže zatím nic nepomohlo. Mám pocit, že ta bolest snad nikdy nepřejde.

Při vysávání polštářů na pohovce jsem našla náušnici – vypadá to, že doktor měl návštěvu. Opatrně ji položím na toaletní stůl v ložnici. Jsem za něj ráda, pokud si někoho našel. Konečně bude taky někdo pečovat o jeho srdce.

Když si udělám přestávku, je jedenáct hodin. Dopřeju si na balkóně rychlé kafe, které mi můj pondělní zaměstnavatel předepsal. Pokaždé když z bytu odcházím, posílám doktoru

Di Martinovi zprávu s krátkým shrnutím, co jsem během rána stihla. Každý týden mi odpoví totéž:

Děkuji, Éléonore. Doufám, že jste si udělala trochu času na kafičko!

Byl by hřích si těch pět minutek nedopřát.

Ze třetího patra mám přehled o celé ulici. Dole se bavují dvě ženy. Mluví nahlas – zkrátka Italky. Člověk by si mohl myslet, že se hádají, ale žijí v této zemi už dost dlouho na to, abych věděla, že se jedná o naprosto běžný rozhovor.

Hrnek je prázdný. Než se dám opět do práce, neodolám: zopakuji své obvyklé kolečko – prozkoumám facebook, instagram, snapchat, a dokonce i linkedin svého ex...

Nic nového.

Nutno dodat, že totéž jsem udělala už v šest hodin ráno, jednou během noci a samozřejmě i těsně před spaním včera večer. Trochu se za sebe stydím, zvláště kvůli tomu, že nejčastěji ho šmíruju ze dvou falešných účtů.

Jsem ve znamení Vah s ascendentem v psychopatovi.

Jenže já potřebuji svou denní dávku. On je má droga a já jsem fetačka. Naprosto závislá na chlapovi, kterého jsem ještě před rokem ani neznala.

Zamilovat se je horší než onemocnět.

První, co mě zarazilo, je ten klid.

Několik minut jsem tam jen tak stála a přemýšlela, jaké zvuky to tu vlastně schází.

Chvilku mi trvalo, než mi to došlo.

Auta.

Nejsou tu žádná auta.

ÚTERÝ

*Signora Rizzová
Via Spinosa, Salerno*

„Jsem ještě v posteli, drahoušku. Přijdeš za mnou?“

„Už běžím!“

Nacházím ji sedět zády opřenou o polštáře, ustrojenou ve své bílé vyšívané noční košili a s bezzubým úsměvem. Na úterý se vždy těší jako děcko na Vánoce a tím starým vousatým pánem, co jí nosí dárky, jsem já.

„Jak se vám dnes daří?“

„Teď už dobře, když jsi tady.“

„Než se uvaří kafe, dám prát prádlo. Zůstaňte ještě chvíli ležet, potom vám pomůžu vstát.“

Signora je mou nejstarší klientkou. Přitaká a já se vydám směrem do prádelny, kde vždy den předtím, než mám přijít, pustí pračku. Z bubnu vytáhnu sedmery šaty – jedny za každý den týdne – a odnesu je na balkon u kuchyně, kde se můžu věnovat své oblíbené činnosti: věšení prádla.

Pečlivě se držím svého zavedeného postupu: začínám nejkratšími svršky a pokračuji až po ty nejdelsí a rozvěšuji je ve stejném směru, jako se čte, tedy zleva doprava. Snažím se,

pokud mi to ovšem kuličky umožní, sladit je s látkou, kterou mají za úkol držet, aby byl výsledek co možná nejharmoničtější. Tak a teď se musí činit vánek a slunce.

Když je hotovo, kochám se svým dílem a nadechnu se plnými doušky. Vůně vypraného prádla patří k mým nejoblíbenějším, společně s vůní mých dětí (tedy spíš s tou, když byly malé, protože musím říct, že od začátku puberty už to nějak není ono).

Konvice na kávu píská. Připravím stříbrný podnos, cukřenku a dva šálky a položím to vše na konferenční stůl.

„Jste připravená, Geraldino? Zkusíme vstát?“

„Ano!“

Starat se o lidi nemám v popisu práce, ale u této staré dámy dělám výjimku. Každý den k ní kvůli ranní hygieně dochází ošetřovatelka, tedy kromě úterý. V úterky si přeje, abych to byla já, „Élé“, jak mi říká – vyslovuje to po italsku.

„S tebou je to příjemnější,“ prohlašuje.

Postavím ji na trochu roztřesené nohy, pomohu jí se obléknout, zkrášlit se šperky a zubní protézou a dlouhé bílé vlasy jí sčešu do copu, který následně stočím do nízkého drdolu. Poté popijíme kávu a věnujeme se Geraldinině oblíbené zábavě: vyprávíme si o tom, co je u nás nového.

Tedy spíše... Vyprávím hlavně já. Přece jen mám trochu turbulentnější život než osamělá dvaadevadesátnice.

„Tak co? Nějaké novinky?“

Hořela touhou se na to zeptat, bylo mi to jasné hned, jak jsem přišla. Z jejích očí srší nedočkavost a zvědavost.

Geraldina je jedinou klientkou, které se svěřuji se svými soukromými záležitostmi, a o mém románu s Marcem ví všechno.

Možná že se každé úterý netěší ani tolik na to, že mě uvidí, ale na to, že se bude moci pobavit u nové epizody svého

oblíbeného seriálu – pojmenovala jsem ho: můj milostný život.

Zavrtím hlavou.

„Nic.“

„Ach, ten darebák! A ještě pořád ho šmíruješ?“

„Ale Geraldino, vždyť já ho přece nešmím... Ano.“

Zasměje se a pak nazlobeně dodá: „Ne ale vážně, je to blbec! Copak si neuvědomuje, o co přišel? Takový poklad, jako jsi ty... Ten mi tedy pořádně pije krev! Je ovšem pravda, že ty ses rozešla s ním, má drahá.“

Rozešla, to ano. Svým citům navzdory. Protože náš vztah a to, co mi nabízel, mi už nestačily.

Od začátku jsem věděla, do čeho se pouštím, a přesto; vše bylo hned zkraje naprosto jasné, ale já jsem si naivně myslela, že si na to zvyknu. Jak jsem jen mohla být tak hloupá?

Měla jsem vzít nohy na ramena už tehdy, když jsem se nad zprávou od něj začala přihloupě usmívat. Je to neklamný signál, jenže už bývá příliš pozdě.

Kdybych však měla být naprosto upřímná, pak musím říct, že jsem při rozchodu doufala, že mi v tom zabrání, že mi řekne, že mě miluje nade vše a že by beze mě nemohl žít, že bez mé lásky ho pohltí prázdnota a život ztratí význam. (Ano, vážně!)

Ale byla to velmi, velmi špatná strategie, protože jediné, co odpověděl, bylo „OK, Éléonore, chápu to“, což já tedy nechápu ani trochu...

ÚTERÝ

*Casa di Éléonore
Via Camillo Sorgente, Salerno*

Otevírám dveře ověšená nákupními taškami. Zavolám na dceru; vím, že touto dobou už musí být doma, ale jako obvykle mi nikdo neodpovídá. Do úklidu nákupu se tedy pouštím sama a poté jdu do jejího pokoje, kde ji nacházím sedět u stolu. Na uších má naražená sluchátka, která ji oddělují od okolního světa.

Někdo by mě mohl ve vedlejší místnosti klidně vraždit a ona by ani neslyšela, jak z posledních sil křičím.

Políbím ji na temeno hlavy a lehce ji cvrnknu do zátylku, během toho se rychle podívám na obrazovku – hraje online hru, nechystá se zrovna prodat fotky svých nohou nějakým úchylům na internetu – rázem jsem klidnější.

„Jak ses měla, mami?“

„Dobře. A co ty, beruško? Pojď, dáme si něco k jídlu. Udělám nám *piadinu*. Kde je brácha?“

Pokrčí rameny.

„Kdy odešel?“

„Nemám ponětí, mami, nesleduju ho.“

„To bys ale měla. Je to ještě dítě. Musíme na něj dohlížet...“

Mé děti se narodily ve stejný den, pět minut po sobě, Andrea byl první. Přesto je Éliša vyspělejší. Ve svých šestnácti a půl letech se tato mladá dáma chová jako dospělá. Je klidná, rozvážná, veselá a inteligentní. Nechápu, jak jsem mohla stvořit někoho tak úžasného. Vlastně hned dvakrát, protože ani její bratr nikterak nezaostává... Jen se pořád chová jako maminčin chlapeček.

„Jak bylo v práci?“

„Jako vždycky. Paní Rizzová byla dnes ve formě. Mám z toho radost, protože jsem si o ni poslední dobou dělala starosti.“

„Jo vlastně, dopoledne se tu zastavil táta. Chce nás dneska vzít na večeři. Nemám tu raději zůstat s tebou?“

Když se náhle ozve oznámení ze snapchatu, zatají se mi dech.

S Marcem jsme přes něj komunikovali. Aby nikdo nemohl naše konverzace zpětně dohledat.

Vytáhnu z kapsy mobil a doufám, že se na obrazovce objeví jeho jméno.

Jenže nic. Musel to být Élisin mobil.

Následuje emoční horská dráha.

Nejradši bych se na místě vzteky rozbřečela.

Jsem vážně beznadějný případ. Jak mě takový obyčejný zvuk může takhle vyvést z míry?

„Mami? Haló! Jsi tu? Nebude ti ta večeře vadit?“

*Je to labyrint pod širým nebem,
stokrát jsem se již ztratila,
nejraději bych svou cestu už nikdy znovu nenašla.*

STŘEDA

*Signor a signora Ferrarovi
Via Roma, Salerno*

UMÝT LEDNICI.
VYZEHLIT PŘEDNOSTNĚ OBLEČENÍ DĚTÍ.
OPATRNĚ SE ZNAČKOVÝMI TRIČKY!!!
UTŘÍT PRACH + UMÝT PODLAHU VŠUDE.
POŘÁDNĚ VYČISTIT VANU, PROTOŽE MINULÝ TÝDEN
V NÍ ZŮSTALY STOPY PO VODNÍM KAMENI!

Žádný dobrý den ani děkuji ani hovno, jako vždy.

Paní Ferrarová musí mít dvě košťata: jedno ve skříní a druhé má zaražené v řiti.

Každý týden mi tu nechá seznam úkolů a pokaždé mi něco vytkne. Ještě nikdy jsem nepotkala někoho tak nepříjemného. Kdybych tolik nepotřebovala peníze, tak bych ji už dávno poslala k čertu.

A ten její malý pes, kterého tahá všude s sebou, se jí náramně podobá: namyšlený hajzlík.

Navíc je šeredný.

Navrch k tomu všemu tady pracuji tajně, protože její manžel o tom neví a za žádnou cenu se nesmí dozvědět, že

jeho žena využívá mé služby. Domnívá se totiž, že by měla být schopna vést domácnost sama.

Paní Ferrarová ovšem pracuje. Nikdy jsem nepřišla na to kde, ale má přibližně podobnou pracovní dobu jako její manžel.

Nutno však dodat, že se sama stará o dvě děti, kterým je jedenáct a sedmnáct let. Vozí je do školy, pomáhá jim s domácími úkoly, vodí je k doktorům a zařizuje jim kroužky, to jsou povinnosti, které jí, podle toho macha, s nímž žije, přísluší.

Totéž platí i pro kuchyni.

Jak se mi kolikrát svěřila: „Můj manžel by si nedokázal uvařit ani vejce!“

Určitě je tak zatrpklá, protože si vzala zazobaného a zavalitého idiota.

Někdy mi jí je dokonce trochu líto. Pak ale stačí nějaký další vzkaz jako ten, který jsem si právě přečetla, a mám sto chutí vyčistit hajzl jejím zubním kartáčkem (přesně tak).

Jakmile vkročím do prádelny, zjišťuji, že na mě čeká hora prádla: hotový Everest. Tihle magoři se snad převlékají několikrát za den, jinak to není možné!

Je toho nejmíň na tři hodiny, ona mi platí za pět; nemám sebemenší šanci splnit všechny úkoly z toho jejího podělaného seznamu. Pan Ferrara si nejspíš myslí, že vyžehlené košile se mu ve skříni zjevují samy od sebe. Nebo že jeho žena žehlí v noci.

Je nesnesitelné horko a při pomyšlení, že budu muset žehlit, mám sto chutí si hodit mašli.

Naleju vodu do parního generátoru, a než se dostatečně nahřeje, snažím se rychle utřít prach v obývacím pokoji. Zaplať pánbůh, že jsou to vyznavači minimalismu; nemusím tak zvedat stovky serepetiček ani spoustu rámečků s fotografiemi, abych je otřela. Vypadá to tu jako ve vzorovém

domě: chladné a bez duše. Stejně jako manželé Ferrarovi. Alespoň tak ale neztrácím drahocenný čas.

Na vše, co dělám, dohlíží Otec Pio. Zjistila jsem, že tento světec je v Itálii obzvláště oblíbený. Člověk ho najde na ulici, ve školách, nemocnicích, dokonce i v obchodech: je všude! U Ferrarových se dostal až do koupelny, kde trůní nad záchodem. Nejspíš má bdít nad jejich hygienou a vyprazdňováním.

Mimoděk vytáhnu z kapsy mobil. Nic nového.

Někdy se mé zklamání promění ve vztek a já se musím hodně přemáhat, abych s tím telefonem netřískla o zeď. Tohle čekání na sebemenší vzkaz z jeho strany je nekonečná agonie.

Vydechnu. Uklidním se.

Soustředím se na práci.

Mohla bych si pustit nějaký podcast, hudbu z playlistu nebo bych se mohla během žehlení koukat na seriál, jenže má mysl je příliš zaměstnaná Marcem.

Jsem posedlá. Skoro jako posedlá ďáblem.

Přemýšlím o našem prvním setkání.

Došlo k němu v čekárně u doktora.

Bylo jasné, že si tam posedím déle jak hodinu, bylo narváno. Mezi pacienty byl i jeden muž, kterého jsem si sotva všimla.

Když se židle vedle mě uvolnila, přisedl si.

„Nevím jak vy, ale já se dnes ráno cítím jako mladík,“ pošeptal mi a nenápadně stočil pohled na osazenstvo v čekárně.

Usmála jsem se. Je pravda, že věkový průměr se tu blížil k Metuzalémovi a my jsme ho jako jediní tak trochu kazili.

„Jsem tu, aby mě poslali na rentgen po jednom nepěkném pádu. A vy?“

„Myslím, že mám pořádnou angínu,“ zašeptala jsem.

Měla jsem krk v jednom ohni a každé slovo pro mě bylo utrpením. Přesto mě však ten rozhovor bavil a v jeho společnosti ubíhal čas rychleji.

Když na něj přišla řada, galantně mi nabídl, abych šla místo něj. Odmítla jsem: nebylo by to spravedlivé vůči ostatním pacientům.

Když z ordinace vyšel, zamířil opět ke mně.

„Mimochodem, jmenuji se Marco. Marco Ferrucci. A jak se jmenujete vy?“

„Éléonore.“

Vyslovila jsem to francouzsky, a nikoliv italsky. Vypadal trochu zaskočeně, ale snažil se na sobě nedat nic znát. Odpověděl jen: „Tak někdy na viděnou, *ma chère!*“ pokusil se o francouzský přízvuk a zamával mi. Poté odešel.

Ještě v té čekárně jsem vyhledala jeho profil na instagramu. Ne že by se mi zas tolik líbil – třebaže na něj nebyl vůbec špatný pohled –, ale připadal mi sympatický.

Je to můj zvyk – ne moc zdravý, to uznávám –, slídit v cizích životech.

Nicméně díky sociálním sítím mám vše na dosah ruky... Stačí tři kliknutí a člověk si vytvoří soukromou reality show s účastníky dle vlastního výběru. Proč se žinýrovat?

Stal se ze mě nefalšovaný internetový čmuchal. Pomocí pár indicií jsem schopná zjistit spoustu informací. Je to taková moje osobní libůstka. I mé okolí můj talent využívá, když chce něco zjistit o tom, na koho má *crush*, o bývalém partnerovi, kolegovi z práce. Možná bych si za to měla nechat platit. No nic...

S Marcovým případem jsem však byla rychle hotová. Jeho instagramový profil nebyl veřejný a můj zájem o něj, alespoň tehdy, nebyl takový, abych se tím dál zabývala. Zasunula jsem ho někam do koutu své mysli.